

Skilift is Jan Sneep niet spannend genoeg

door Ad Goddrie, zaterdag 15 maart 2008 | 09:05 | Laatste bijgewerkt op: zaterdag 15 maart 2008 | 10:17

'Eigenlijk ben ik een angsthaas. Maar ik houd van spanning, de kick.' fotomontage Alfred de Bruin

Zaterdag 15 maart 2008 - BERGEN OP ZOOM - Jan Sneep (67) noemt zichzelf een angsthaas, maar wel één met een onbedwingbare hang naar spanning en avontuur.

De letselschade-advocaat uit Dinteloord motorcrossst in onder meer de Indiase Himalaya en de Cambodjaanse jungle en kreeg onlangs een Canadese onderscheiding voor een andere gevaarlijke tak van sport: hij heeft er een miljoen 'feet' opzitten als heliskiër.

Het is pure wildernis, daar in het wonderschone berglandschap van de Rocky Mountains in British Columbia, in het westen van Canada. Als een helikopter Sneep op 2500 tot 3000 meter hoogte afzet, dan weet hij dat hij zijn ski's niet onderbindt voor een rustige afdaling over een keurig bijgehouden piste. Een miljoen 'vertical feet', zo'n 330 kilometer, heeft Sneep al afgelegd over de steile, ongerepte Canadese sneeuwvelden, gletsjers en bosgebieden. Het leverde hem een oorkonde op van Canadian Mountain Holidays (CMH), met 120 berggidsen in vaste dienst 's werelds grootste ski-heli-organisatie. Als passend cadeau ontving hij een skipak van achttienhonderd euro. "Volgens hen ben ik de eerste Nederlander die een miljoen feet heeft gehaald."

Sneep had al de nodige ski-ervaring toen een kennis hem medio jaren negentig vroeg of hij niet eens mee wilde gaan heliskiën. Nodig ook, want het ruige landschap, vrij van pistes en skiliften, is niet geschikt voor beginners. "Je moet minimaal tachtig dagen ervaring buiten de reguliere pistes hebben. Daar voldeed ik ruimschoots aan. Ik ski vanaf m'n dertigste en de laatste vijftien jaar bij voorkeur buiten de pistes. Omdat het zoveel mooier is wat je dan ziet. De gewone parkoersen, daar ben ik al lang op uitgekeken."

Sneep, die het avontuur nooit schuwt, nam de uitnodiging in dank aan, pakte het vliegtuig naar Calgary en beleefde zijn vuurdoop in Galena. En heeft dat geweten. "Dat bleek meteen de zwaarste afdaling van British Columbia te zijn. Echt enorm steil. Na drie dagen liep ik een spierscheuring op en ben ik naar huis gegaan. Maar goed ook, want het draaide op trombose uit." Het geeft volgens de advocaat, die kantoor houdt in Bergen op Zoom, aan dat een heliskiër lichamelijk in optimale conditie moet zijn. „Het is zo zwaar dat het topsport is. 's Avonds om half negen ligt iedereen uitgeput in bed. Après-ski is er echt niet bij." Heli-skiën is gevaarlijk. Sinds de oprichting van CMH eind jaren zestig zijn er 33 doden gevallen, vooral door lawines.

Maar Sneep relativeert. "Het aantal ongelukken valt mee, als je het afzet tegen het aantal vluchten dat CMH in die jaren heeft gemaakt. Bovendien zijn vaak meerdere doden in één ongeval te betreuren geweest. Zo ken ik een gids die een groep had waar negen doden vielen bij een lawine. Ik vergelijk het ook wel eens met motorcrossen, wat ik ook graag doe. Elk jaar rijd ik met een groep Duitsers in Turkije en elk jaar moet wel iemand naar het ziekenhuis. Motorcrossen is echt gevaarlijker. Sterker nog, motorrijden op gewoon asfalt is gevaarlijker." Als Sneep, na te zijn afgezet door een helikopter, aan een afdaling begint, weet hij dat bergaf twee grote gevaren op de loer liggen: lawines en zogeheten 'treeholes', gaten bij bomen. "Als je daar invalt, loop je het risico te stikken." Groot ongeluk is hem tot nu toe bespaard gebleven, al maakte hij enkele jaren geleden een lawine mee. "Ik kwam een bos uit toen iemand stond te roepen dat er drie mensen onder de sneeuw lagen. Dan sta je te trillen als een rietje. Je weet niet waar je moet beginnen zoeken, ondanks het feit dat je uitgebreide instructies hebt gekregen. Ze zijn ze er gelukkig allemaal levend onderuit gekomen."

Heli-skiën is gevaarlijk, maar zeker niet roekeloos, zegt Sneep. "Veiligheid staat voorop. Je wordt begeleid door zeer bekwaame gidsen. Wat wil je, alle gidsen hebben een opleiding van acht jaar gehad. In elke groep beschikken drie mensen over een radio en iedereen heeft een pieper, voor als je onder de sneeuw komt. En als ze zien dat je er niet voor bekwam bent, word je resoluut weggestuurd." En mocht het misgaan, dan is er altijd nog een 'buddy'. "Een groep is maximaal veertien skiërs groot. Je kiest iemand uit en tijdens de afdaling houd je elkaar voortdurend in de gaten. Dat is vooral vanwege de treeholes, zodat je er snel wordt uitgehaald." Op ski's waagt hij zich langs diepe afgronden naar beneden.

Op de motor crosst hij het liefst door onherbergzame streken zoals de Gobi-woestijn in Mongolië en het Zuid-Amerikaanse oerwoud. Hebben we hier met een waaghals te maken? "Helemaal niet", zegt hij. "Ik ben eigenlijk een angsthaas. Waarom ik dit dan toch doe, is iets wat u beter aan een psychiater kunt vragen. Ik hou van spanning, de kick, de adrenaline en vooral het afmatten van mijn lichaam. Maar het is nooit ondoordacht, ik ben altijd voorzichtig." Wat hem vooral ook trekt, is de betoverend mooie natuur. "Daar boven in de bergen sta je met open mond te kijken, zo ongelooflijk indrukwekkend. Mensen zijn soms zo ontroerd, dat ze met tranen in de ogen afdalen." Sneep heeft de reis voor komend jaar alweer geboekt. "Ik ben nu 67, maar denk niet aan stoppen. Ik wil de twee miljoen feet halen. Het enige dat ik merk is dat ik meer moet doen om in conditie te blijven. Ik fiets nu onder meer een keer per week zeventig, tachtig kilometer. Dat moet naar twee keer per week."